

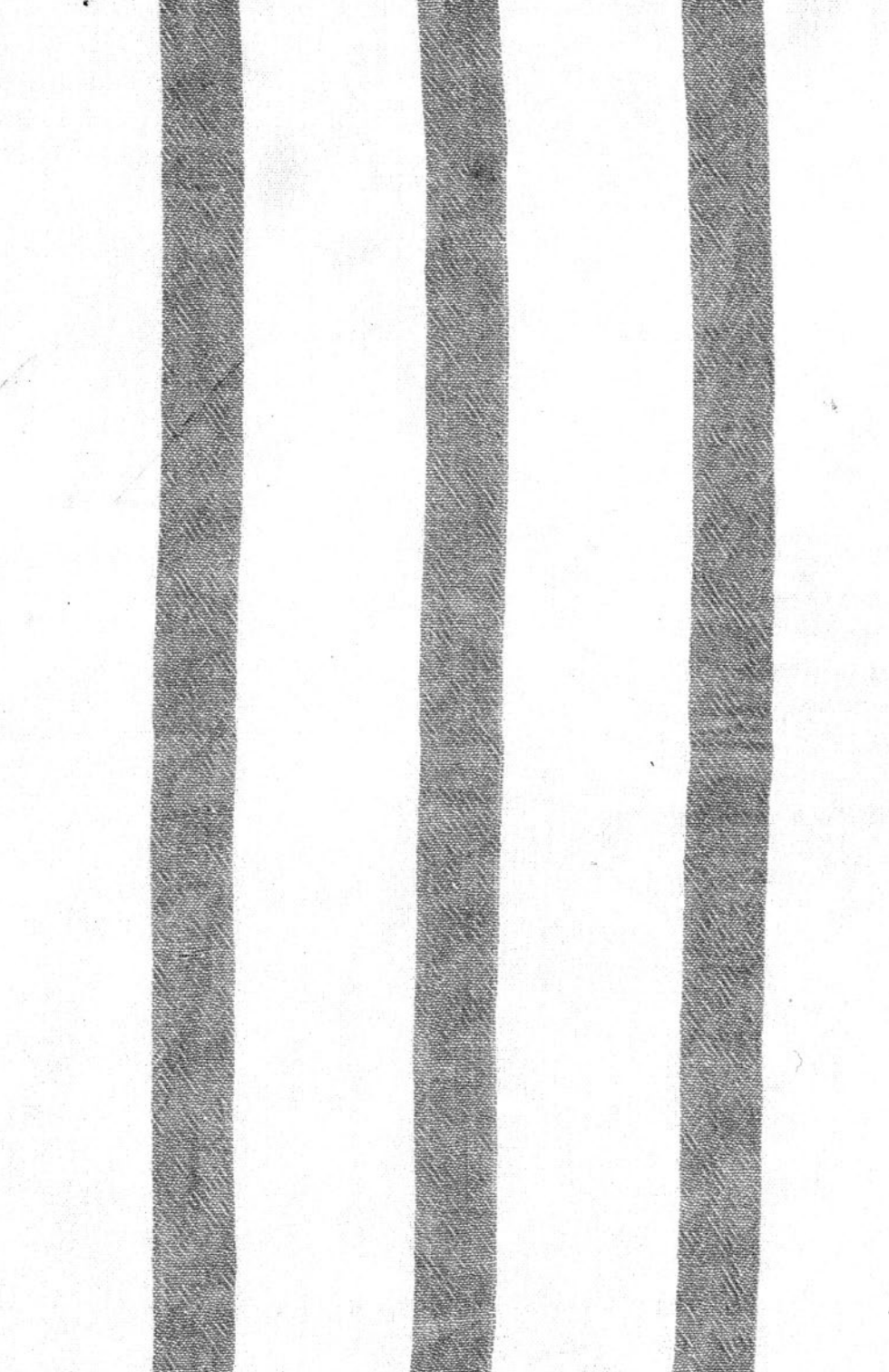
Jiří
Padevět

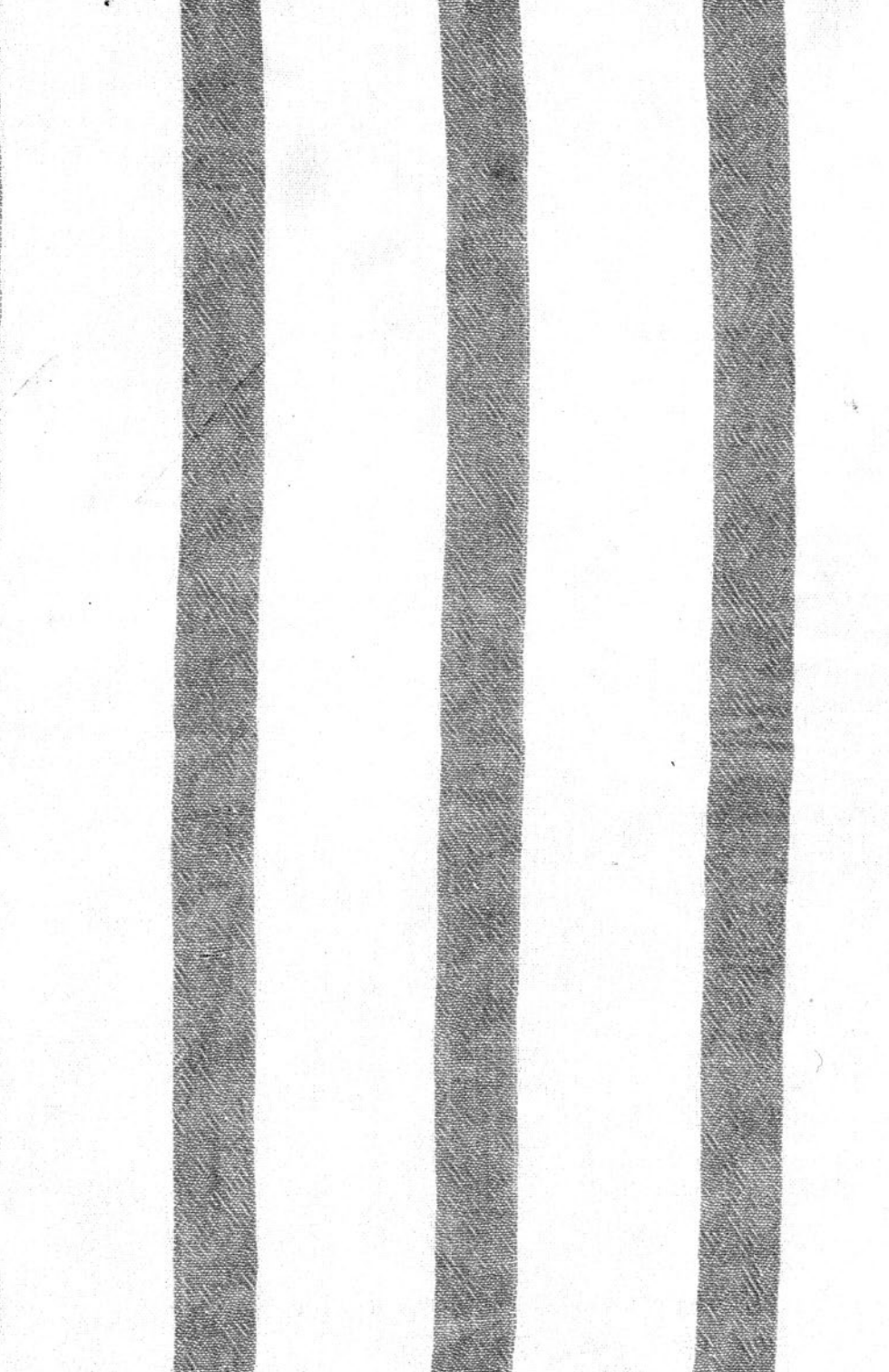
Třísky svobody

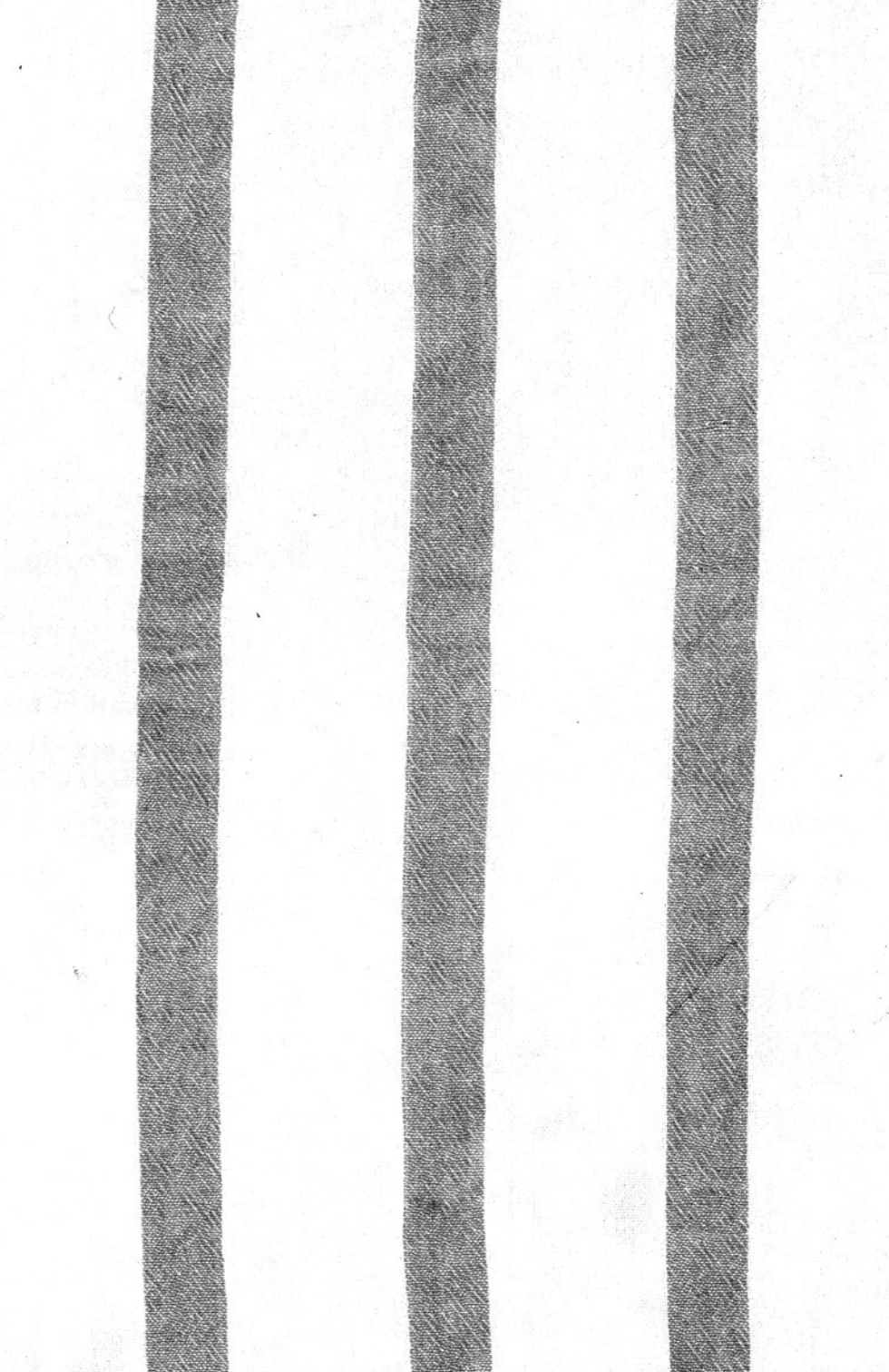

Povídky
zpoza
ostnatého
drátu

Host

Host

Jiří Padevět

Třísky svobody

Povídky zpoza
ostnatého drátu

© Jiří Padevět, 2025

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2025

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2732-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-2733-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2734-2 (MobiPocket)

Tlumok na něj zíral s otevřenou tlamou jako nějaké hladové zvíře. Chvilí se díval do té temnoty, ze které se linula podivná vůně, složená snad z kůže, mnohokrát zmolklého plátna, drobečků, dávno seschlých do tvrdosti diamantu, skvrn od čaje z prasklé termosky a ještě něčeho, zíral a čekal, jestli hladové zvíře nezavrčí, nezapřede nebo třeba něco neřekne. Pak do tlamy strčil složené manšestrové kalhoty. Vypadalo to trochu jako obětina temnotě, trochu jako kouzelnický pokus o zmizení kalhot před dětským publikem a trochu jako obyčejné balení na výlet. Vytáhl obě ruce a tlama zůstala otevřená. Otočil se ke stolu, na kterém stály pevné pohorky a tvářily se, že každou vteřinou vyrazí ven. Ucpal jim chřtány tlustými pletenými ponožkami, které ve svých smyčkách ukrývaly matčinu neko-nečnou péči. Měl je už pár let, několikrát v nich lyžoval, bruslil, párkrát i v zimě spal, když došlo uhlí. Pořád držely pohromadě, máma tenkrát evidentně všechna oka a smyčky pečlivě utáhla. Strčil boty do plátěného pytle a počkal, až usnou. Pak je nabídl otevřenému tlumoku. Zmizely, a tentokrát se nemohl zbavit pocitu, že tlumok úplně potichu, ale přesto zřetelně zamlaskal. Další potravou byl svetr s rolákem, šála, trenýrky a nátělníky a nakonec košile. Tlama už nebyla tmavá a nekonečná, hladové zvíře dostalo tak nažrat, že se možná chystalo něco z ošacení vyzvracet. Na stole zůstala z krmení hladového zvířete už jen bible, tři kapesníky a pouzdro s holicími potřebami. Vojtěch Rygal zabalil bibli, holení i kapesníky. Když cpal kapesníky do škvíry mezi bibli a košilemi, došlo mu, že jsou na nich proužky v barvě trikolory. Hodiny na stěně se ozvaly, a tak poznal, že už je čtvrt. Nejvyšší čas vyrazit na nádraží.

Vojtěch Rygal se narodil v roce 1910. Vystudoval gymnázium a bohosloví, stal se knězem a zároveň byl aktivním skautem, sportovcem a publikoval v katolickém tisku. Po druhé světové válce vyučoval náboženství na obecné a měšťanské škole v Holešově. Po komunistickém převratu mu bylo zakázáno vyučovat, mimo jiné i proto, že se netajil svými protikomunistickými postoji. Nakonec se Vojtěch Rygal s několika přáteli rozhodl, že raději opustí svou vlast, než aby žil v komunistické tyranii. Při pokusu o přechod státní hranice na Chebsku byl 27. března 1948 zastřelen pohraniční hlídkou. Jednalo se o prvního duchovního zavražděného komunistickým režimem.

Tma se lepila na okno jako tmavý lesní med a Věra měla chuť to sklo olíznout. Pak jí došlo, že tma nebude sladká, a i kdyby byla, musela by okno otevřít a olíznout ho zvenku. Dostala na med velikou chuť, cítila, jak se jí v puse začínají plazit sliny, a nos se snažil zachytit vůni lesa. Jestli dobře porozuměla vzrušenému rozhovoru rodičů, do lesa dnes v noci půjdou, tak třeba tam na nějaký med narazí. Chuť byla tak intenzivní, že musela rychle od okna odstoupit a začít dělat něco jiného. Jenže nevěděla co. Chvilí pozorovala matku, která skládala oblečení a pak ho cpala do batohu. Měla pocit, že ten chřtán začne každou vteřinou křičet, a trochu se toho temného otvoru začala bát. Naštěstí matka batoh za chvíli naplnila a rázným utažením šňůrky jej zavřela. Batoh ani nestačil zakňourat. Otec stál u umyvadla, měl o něho opřené ruce, ale vodu si na ně nepustil. Díval se na sebe do zrcadla, pak si pohladil tvář, asi aby zjistil, jestli se přece jenom nemá před cestou oholit. Věra ho ráda pozorovala — když si naplácal na obličej pěnu na holení, vypadal pak jako Mikuláš. Jenže teď to na holení moc nevypadalo. Ostatně Mikuláš chodí v prosinci, a ne v dubnu, pomyslela si Věra Prošvicová.